

Η ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗΣ ΔΙΩΡΥΓΟΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ

ΣΕΒΗΡΟΣ πρὸς τὴν ΘΕΟΔΩΡΑΝ

Θαυμάζω τὴν ἀναισχυντίαν σου ὅσον . . . ὄχι !
περισσότερον παρὰ τὴν ἰδικήν του. (Τὴν πλησιάζει
ἀπειλητικῶς. Ὁ Ἐρνέστος διακόπτει τὸν δρόμον
του, ἀλλὰ νικῶν τὸν ἑαυτὸν του ἐξακολουθεῖ βα-
δίζων πρὸς τὴν θύραν.) Τολμᾶς νὰ ὑψώσης τὸ μέ-
τωπον, δυστυχησμένη, — καὶ ἐνώπιόν μου ! Κλινέ το
πρὸς τὴν γῆν τὸ μέτωπόν σου ! (Ὁ Ἐρνέστος καὶ
πάλιν, ὡς ἄνωθι, ἀλλὰ μετὰ πλειοτέρου δισταγ-
μοῦ.) Σὺ, ἡ δειλὴ καὶ ἡ συνεσταλμένη, ποῦ ἤρρες
τόσην ἐνέργειαν νὰ τὸν ὑπερασπισθῆς ; Ἴδου πῶς
προδίδεται τὸ πάθος ! (Ὁ Ἐρνέστος, εἰς τὸ βάθος
ἤδη τῆς σκηνῆς, δὲν προχωρεῖ πλέον.) Ἀλλὰ λη-
σμονεῖς ὅτι προτοῦ τὸν διώξῃ αὐτόν, σὲ ἐδιώξει ἐσένα
ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπίτι, τὸ ὅποιον ἐμόλυνες μὲ τὸ αἷμα
τοῦ Ἰουλιανοῦ. Πῶς ἐτόλμησες νὰ ἐπανέλθῃς ;
(Ἀρπάζει τὸν βραχίονά της μανιωδῶς.)

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἄ ! Δὲν εἶναι δυνατόν ! . . . Ὄχι ! (Ὁρᾷ καὶ ἀπω-
θῶν τὸν Σεβῆρον τὸν χωρίζει ἀπὸ τὴν Θεοδώραν.)

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ἀκόμη !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἀκόμη !

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ἐλθες πάλιν !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (μὴ κυριεύων ἐφεξῆς ἑαυτόν.)

Δὲν ὑποφέρω τὴν ἀυθάδειάν σου πρὸς τὴν Θεο-
δώραν. Ἐγύρισα νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι εἶσαι ἄνανδρος !

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ἐγώ !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐσύ !

ΘΕΟΔΩΡΑ

Μή !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (πρὸς τὴν Θεοδώραν)

Αὐτὸς τὸ προκαλεῖ ! Τὸν εἶδα νὰ βάλῃ μὲ ὄρ-
γὴν τὸ χέρι ἐπάνω σου ! . . . Ἐπάνω σου ! Ἴδου
πῶς ! (Ἀρπάζων μὲ ὄρμην τὸν βραχίονα τοῦ Σε-
βῆρου.)

ΣΕΒΗΡΟΣ

Αὐθάδη !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Αὐθάδης ἂν θέλεις, — ἀλλὰ δὲν σὲ ἀφίνω ! Δὲν
εἶχες μητέρα ἐσύ ; Δὲν τὴν ἀγαπούσες ; Δὲν τὴν
ἐσέβησο ; Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον θέλω νὰ σεβασθῆς
τὴν Θεοδώραν καὶ νὰ ταπεινωθῆς ἐνώπιον τῆς λύ-
πης αὐτῆς τῆς γυναικός ! Τῆς γυναικός αὐτῆς, τῆς
ἀγιοτέρας καὶ ἐντιμοτέρας καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα
σου, ἄνανδρε !

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ἐμένα . . . ἐμένα τὰ λέγεις !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ναί, καὶ ἀκόμη δὲν ἐτελείωσα !

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ἡ ζωὴ σου ! . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Μάλιστα, ἡ ζωὴ μου, ἀλλ' αὐτὸ ὑστερώτερα . . .
(Ἡ Θεοδώρα προσπαθεῖ νὰ τοὺς χωρίσῃ, ἀλλ' ὁ
Ἐρνέστος τὴν ἀπωθεῖ ἐνγενῶς διὰ τῆς μιᾶς χει-
ρός, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης κρατεῖ πάντοτε τὸν Σεβῆ-
ρον.) Εἰς ἓνα Θεὸν πιστεύεις, . . . ἐξ ἀνάγκης . . .
ἓνα Πλάστην . . . μίαν ἐλπίδα ! Ἄ ! Καθὼς ἐνώ-
πιον τοῦ Θεοῦ τῶν οὐρανῶν λυγίζεις τὰ ποταπά σου
γόνατα, ἀπαράλλακτα ἐνώπιον τῆς Θεοδώρας θὰ
τὰ λυγίσῃς, καὶ ἀμέσως ! Κάτω ! . . . Πέσε !

ΘΕΟΔΩΡΑ

Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Καταγῆς ! (Βιάζει τὸν Σεβῆρον νὰ γονατίσῃ
ἐμπρὸς εἰς τὴν Θεοδώραν.)